No. 1396 Zaterdag 1 October 1910. 27ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dt Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

BUREAUX VAN DIT BLAD
Redactie en Administratie
Waterkant, Overzijde.
Oud No. 223. Nieuw No. 4.

Es Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagá padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire. Aruba, St. Martin (P. H.), St. Eustatius i Saba fl. 10.— pa anja
Un numero sol fl. 0.15.
Anuncio di 1 te 7 regel f 0.50 cada regel mas 7½ cts.

Curaçao, 30 September.

„AD MULTOS ANNOS!"

Wij hebben weder een Bisschop! Z. D. H. Mgr. M. G. Vuylsteke werd verleden Donderdag in de Cathedraal van San Juan op Puerto-Rico gewijd tot Bisschop van Charadrus. In dezen Doorluchtigen Kerkvoogd begroeten wij met vreugde den nieuwen Apostolisch Vicaris van Curaçao.

Met vreugde, omdat wij weten, dat deze Gezalfde des Heeren ons door God is toegezonden, en in den naam des Heeren tot ons komt.

Met vreugde, omdat wij weten, dat Hij zich aan de Katholieke Missie zal wijden geheel en al, zonder eenig voorbehoud.

Zijn eerste Herderlijk Schrijven reeds deed ons den stem vernemen van den zorgzamen Vader, die zijn kinderen oprecht, hartelijk liefheeft, van den goeden Herder, bereid zijn leven te geven voor zijne schapen.

Zulk een liefdevollen Vader, zulk een goeden Herder begroeten wij met vreugde.

Mgr. Vuylsteke is de zevende in de rij der Apostolische Vicarii van Curaçao.

Moge het Zijner Doorluchtige Hoogwaardigheid gegeven zijn dit deel van Gods Kerk lang nog en voorspoedig te besturen.

Hoe dit bestuur wezen zal?

In pace et æquitate, In vrede en in rechtmatigheid zegt het devies van Monseigneur.

Deze woorden zijn ontleend aan het tweede hoofdstuk van Malachias en zijn voor ons van hooge beteekenis. De geheele passage luidt namelijk als volgt:

„En gij zult weten, dat Ik u deze verordening heb ge„zonden, opdat mijn verbond met Levi zij, zegt de Heer der „heerscharen. Mijn verbond met hem was ten leven en ten „vrede; en Ik gaf hem vreeze, en hij vreesde Mij, en hij sid„derde voor het aanschijn van mijnen naam.

„De wet der waarheid was in zijnen mond, en ongerech„tigheid werd niet gevonden op zijne lippen; in vrede en in „rechtmatigheid wandelde hij met Mij, en velen wendde hij „af van ongerechtheid.

„Want de lippen der priesters zullen de wetenschap be„waren, en de wet zal men vragen uit zijnen mond, omdat „hij een engel van den Heer der heerscharen is."

Een engel, dat is, een gezant, een Hoogepriester Gods wil de nieuwe Bisschop voor ons zijn, gevormd naar het model, dat God zelf teekende in het Boek Malachias.

Een Bisschop naar Gods hart.

En is het ook niet veel beteekenend, dat de H. Kerk deze zelfde woorden toepast op den H. Dominicus, Vader en Stichter der Dominikanerorde, waaruit Mgr. Vuylsteke verheven werd tot de bisschoppelijke waardigheid?

De geest van den H. Dominicus moge Hem dan bezielen om nog vele lange jaren te zijn een vroom en heilig Bisschop, een voorzichtige en verstandige Leider van zijn Geestelijkheid en zijn Volk.

BARON VAN WIJNBERGEN

OVER

„De Weelde!"

De zevende Bossche Katholiekendag, het diocesaancongres van Katholieken op 4 September te 's Hertogenbosch gehouden, werd op uitdrukkelijk verlangen van Mgr. v. de Ven uitsluitend besteed aan de bespreking der „Weelde." Dit groot maatschappelijk euvel werd behandeld, èn in 't algemeen, èn in verband met den werkenden stand, den middenstand, den boerenstand, den godsdienst.

Wij kunnen ons niet onthouden de eerste schitterende rede van Baron van Wijnbergen, eenigszins verkort, hier af te drukken:

„Wanneer wij den strijd aanbinden tegen overdadige weelde, wenschen wij allerminst de gansche wereld tot kluizenaar te zien gemaakt.

Neen, een zekere luxe, een zeker levenscomfort blijft steeds toegelaten; maar, wat wij nastreven, is, dat daarbij de juiste maat weder worde betracht.

En die juiste maat zal weder betracht worden, wanneer de aardsche goederen weder gebruikt worden tot redelijk doel: wanneer ook daar als devies steeds zal gelden het „ad majorem Dei gloriam", „tot meerdere eere Gods" — wanneer ook bij de genietingen dezer wereld men zich weder eerlijk en oprecht de vraag zal durven stellen van den H. Aloysius: „Quid hoc ad aeternitatem": „Wat baat het tot de de eeuwigheid?"

Blijken zal dan, dat in bepaalde omstandigheden het gebruik van dure, kostbare zaken allerminst verboden is; blijken zal dan, dat het leven naar rang en stand zeer geoorloofd, zelfs geboden is.

't Is geen overtollige weelde, wanneer gestreefd wordt naar behoud van rang en stand, waarin men door God werd geplaatst; en om daarbij veilig te gaan, late men zich leiden door de „besten" in elken stand, door de eenvoudigen, die ook steeds den gulden regel zullen toonen te begrijpen, dat, wil men bij het ophouden van rang en stand het doel niet voorbijstreven, rekening moet gehouden worden met eigen beurs.

Een ieder moet zijn rang en stand ophouden; een ieder heeft recht op de eer, die hem toekomt. Zulks geldt voor den bekwamen werkman, voor den degelijken patroon, voor den goeden winkelier, voor den geleerde, voor den weldadigen rijke, voor den staatsman enz.; zulks geldt voor allen zonder uitzondering. Het ligt nu eenmaal in 's menschen zondige natuur, dat een zekere praal en pracht vereischt wordt om eer en aanzien af te dwingen. Toch overdrijve men hier niet. Goddank, dwingt nog bijna overal ware eenvoud grooten eerbied af, Goddank, weten nog de meesten waren roem en ware grootheid te herkennen, ook al hult zij zich in eenvoudig kleed. Dit ter geruststelling.

Duidelijk echter zal het nu wezen, dat de strijd allerminst gevoerd wordt tegen het redelijk gebruik der goederen, die door God den mensch ten gebruike gegeven zijn.

Toegegeven derhalve, dat de matigheid niet eischt, dat men in 't gebruik der aardsche goederen zich bepale tot het strikt noodige, maar dat een zekere luxe, een zeker soort levenscomfort overeenkomstig rang, stand, fortuin, volkomen geoorloofd is, toegegeven, dat de grens tusschen geoorloofd en ongeoorloofd in deze nimmer met mathemathische juistheid te trekken is, maar dan ook toegegeven, dat op heden in alle rangen en standen die grens door velen naar de eene zijde zoover is overschreden, dat een flinke stap terug allerminst gevaar oplevert in ander uiterste te vervallen.

En zulks moet worden toegegeven door een ieder, die de maatschappij, waarin hij leeft, en zich zelf eerlijk te beschouwen durft, door een ieder, die onbevooroordeeld den blik slaat op de gevolgen, die de weelde op heden na zich sleept.

En de oorzaak van dit alles? Zucht naar overdreven zingenot? Zeker ook dat. Maar boven alles dient als oorzaak hier erkend te worden de pronk- en praalzucht, de zucht om te schitteren, de zucht om boven anderen uit te steken, „le désir de paraitre", gelijk de Franschman het kort en juist te zeggen weet.

Eenmaal als juist erkend ziende de valsche, absoluut valsche stelling, dat rijkdom zonder meer van anderen eerbied eischen mag; eenmaal als juist erkend ziende, dat het bezit van geld en goed zonder meer, rang, aanzien, positie geeft, vond de hartstocht voor den hoogmoed een vruchtbaar arbeidsveld. Wie rijk was, wilde dat het *blijken*, wie 't niet was, dat het *schijnen* zou, en zulks van den hoogsten tot den laagsten stand.

Zijn stand ophouden zoude voortaan beteekenen: juist niet blijven in eigen stand. Gold het vroeger voor een schoon ideaal zich jaren, eeuwenlang te handhaven in dezelfde maatschappelijke positie, waarbij men aan familietradities hechten ging, — voortaan zou de zoon niet meer mogen wezen, wat de vader was; „hooger op" moest hij, naar 't heeten ging.

Steeds luider, steeds krachtiger klinkt de stem der verleiding: Schitteren moet gij, vóór alles zorgen bij niemand achter te staan!

En waar het geld slechts éénmaal kan worden uitgegeven, blijven redelijke uitgaven achterwege, om de onredelijke, onnutte te kunnen doen, om naar buiten te doen blijken van rijkdom, die er is, of die er niet is.

Beziet slechts de hedendaagsche weelde in voeding, woning, kleeding, ontspanning en zooveel meer.

Is het doel daarbij meer levensblijheid, meer levensvreugd? Neen; gezien, besproken, bewonderd, geëerd te worden, dat is het doel.

Men weet, dat het steeds hooger opvoeren in alle rangen en standen onzer maaltijden allerminst geëischt wordt door de bekende Hollandsche gastvrijheid, allerminst ook gelijken tred houdt met de bevordering van gezelligheid, vroolijkheid, wederkeerige hartelijkheid. En toch, ondragelijk ware het den buurman minder duur te ontvangen dan men bij hem genoten heeft; en derhalve, teneinde veilig te gaan, het liever wat duurder gemaakt, en zoo zelf meegewerkt aan de geleidelijke verhooging van den levensstandaard.

Zijn de uitgaven voor de meubileering onzer woningen redelijk te noemen steeds? Of de degelijkheid, de deftige, ouderwetsche degelijkheid niet veeleer verdwenen is ;zijn tal van mooie erfstukken niet vervangen door tallooze voorwerpen en voorwerpjes, die rijkdom verraden, maar daarmede ook hun dienst hebben gedaan?

En de kleeding dan? Maar ook vroeger was die duur — zoo hoor ik mij toevoegen. Volkomen toegegeven. Zij was duurder zelfs dan thans. Beziet slechts de familie-portretten van vroeger eeuwen, en bewondert de kostbare, smaakvolle, degelijke kleeding, bruikbaar voor een goed deel van het leven vaak, soms reikend over 't leven heen. En thans? Geldt in de eerste plaats de vraag, dat men goed, degelijk practisch gekleed zij, naar regelen van kunst en goeden smaak? Immers neen. In onzen tijd van vrijheid en onafhankelijkheid, van vrouwen-emancipatie, heeft juist de vrouw vooral tot slavin der mode zich verlaagd. Geen zelfstandig oordeel wordt haar meer gelaten; neen, geëischt wordt een eerbiedig volgen van de mode, en wij zien dien eisch voorbeeldig ingewilligd in een lachwekkend streven naar gelijkvormigheid van den hoogsten tot den laagsten stand; caricatuur van democratie! Op tyrannieke wijze schrijft de mode voor wat men schoon moet vinden, om 't een half jaar later als ondraagbaar weg te werpen, wijl 't de hooge souvereine dus behaagt. En nu de belooning voor dien trouwen slavendienst? Gezien, bewonderd, geëerd te worden als gekleed naar de laatste mode „le désir de paraitre."

En 't zelfde heeft plaats op gebied van ontspanning, van muziek, van theaters, van reizen en van zooveel meer: niet wat vreugd, wat ontspanning brengt wordt gevraagd, in de eerste plaats; neen, voor alles wenscht men „mee te doen" „er bij" te wezen, te doen, wat men tegenwoordig behoort te doen; gezien te worden, te schitteren — ziedaar 't ideaal!

En waar zoo de wereld zich heeft afgegeven aan ongeregelde zucht naar eer, naar aanzien en genot, staat daar door de meesten verlaten de christelijke versterving, de christelijke zelfverloochening, de christelijke nederigheid.

Onze christelijke maatschappij heeft vergeten het woord van den Goddelijken Meester: „Wie mijn leerling wil wezen, verlooochene zich zelf."

Wat zoude de antithese beter begrepen worden, indien ook in deze de christelijke beginselen door allen, die ze belijden, ook werden in practijk gebracht! Wat zoude ook de maatschappij er wel bij varen!

Of is het ons niet duidelijk, welke rampzalige gevolgen het overdadig weeldegenot, de ongeregelde zucht naar eer en aanzien met zich brengt?

Het godsdienstig leven moet op den duur verflauwen, waar steeds oog en hart op de wereld zijn gericht: steeds levend voor genot, voor eer, en aanzien, voor positie in de wereld, zullen we geen navolgers kunnen wezen van Dengene, Die, God zijnde, mensch is geworden, gestorven aan een kruis, en tot op den dag van heden schuil gaat achter den schijn van brood.

En individu, én huisgezin, én maatschappij ondervinden den droevigen terugslag van die groote kwaal van onzen tijd.

De lichamelijke voeding moet vaak onvoldoende wezen, omdat voor nuttelooze doeleinden 't geld opgeëischt wordt; onrechtvaardigheid is er maar al te vaak 't gevolg van; verslapping naar lichaam en ziel treedt in, als weeldezucht ook genotzucht is.

In hoe menig huisgezin — de voorbeelden liggen voor 't grijpen — is vrede en geluk verstoord geworden, omdat de weelde haar intrede er heeft gedaan; ja, zelfs de reinheid van zeden bleef ook niet ongedeerd.

De wilskracht, de toch in onze dagen reeds zoo zwaar beproefde wilskracht, lijdt geweldig schade door de weelde, en het toekomstig geslacht zal over weinig energie, over weinig wilskracht meer te beschikken hebben, wanneer onze kinderen in weelde worden grootgebracht.

Geen vrede, geen rust zal er wezen, zoolang allen in angstige gejaagdheid naar boven streven, vol bezorgdheid steeds naar beneden blikkend, of zij, die zij achter zich lieten, niet te snel volgen gaan.

Het streven naar lotsverbetering, waarneembaar in alle rangen en standen, zal nimmer bevredigd kunnen worden, wanneer niet wederom de matigheid wordt betracht, afgezien wordt — en dit geldt voor alle rangen en standen, van den hoogsten tot den laagsten — van de overdadige weelde-eischen.

Maar — vergeten wij het niet — ook elkander moeten we helpen bij 't volbrengen dezer taak, bij de bestrijding der weelde, waar juist te

menschelijk opzicht ook in deze een zoo groote rol speelt, en zoo menigeen, die gaarne het goede zou willen, terughoudt, zoolang hij alleen staat, het goede te doen.

Een eerezuil zoude daarom hij verdienen, die, te midden der vele bonden onzer dagen, tot stand en in bloei wist te brengen den Bond tot vereenvoudiging der levenswijze. Maar in afwachting daarvan, steunen we elkander, zooveel dat mogelijk is.

Laat men den weeldehartstocht met eigen wapenen bekampen door 't voor deftig, voor „mode" te verklaren, eenvoudig te zijn.

Mogen de geneesheeren hun stem verheffen om te verkondigen, dat een weelderige levenswijze voor de gezondheid schadelijk is, om mede dus het kwaad te keeren, waar op heden zoovelen zich eerder onderwerpen aan de wetten der hygiëne, dan aan die der moraal.

En waar nu met de bestrijding der weelde iemand zal moeten beginnen, opdat niet de een op den ander wachten blijft, daar mag ook in deze wederom een beroep gedaan worden op de hoogere standen, teneinde op den weg, die leidt tot vereenvoudiging van levenswijze voorop te gaan. Niet, omdat ik zou willen beweren, dat in die standen de weelde de grootste afmetingen aangenomen heeft, of de grootste verwoestingen aan te richten dreigt, maar omdat nu eenmaal ook nog in onze dagen van hen uitgaat een zoo groote invloed, doorwerkend tot in de laagste rangen toe, maar daarom dan ook op hen de plicht rust te zorgen, dat die invloed tot eere Gods, tot heil van den evenmensch, tot zegen der gansche maatschappij worde aangewend. En te gemakkelijker zal dit kunnen, waar nog steeds in de hoogere en hoogste kringen verscheidenen gevonden worden, die, der traditie getrouw, den waren levenseenvoud te bewaren wisten, maar zich vaak, helaas! — 't zij met, 't zij zonder schuld — niet als toonaangevend wisten te handhaven, met 't gevolg, dat in de zoogenaamde „uitgaande wereld" de christelijke eenvoud zich minder „thuis" gevoelen ging. Aan hen nu zij in herinnering gebracht, dat het valsche bescheidenheid moet heeten, van dien eenvoud niet naar buiten te doen blijken, ter navolging voor anderen, maar dat het veeleer plicht is, vooral in onze dagen, weder de leiding te nemen in het maatschappelijk leven, nu anderen zoover uit den koers zijn geraakt. Waar nochtans het steeds een moeilijke zaak zal blijven het tegenwoordig geslacht van gedragslijn te doen veranderen, daar worde alle aandacht geschonken aan het toekomstige.

En daarom moge ik ten slotte een beroep doen op de moeders, hier aanwezig, die zooveel in deze kunnen bijdragen door de opvoeding, die ze hun kinderen geven. Aan haar moge ten voorbeeld gesteld de Hooge Vrouwe, die allen steeds om strijd te prijzen wenschen, Haar, die haar kind naast diep godsdienstige, tevens — getrouw aan de traditie van het voorgeslacht — wist te geven degelijk eenvoudige opvoeding, maar het op die wijze ook wist voor te bereiden tot 't richtig volvoeren der zware taak, die eenmaal komen zou, en zoo heeft bewerkt, met Gods hulp, dat op heden ons goede vaderland genieten mag de zegenrijke regeering eener geliefde Koningin, die in onze dagen het vele en goede nog steeds weet te vermeerderen, dat gedurende een zoo lange reeks van jaren aan Oranje Nederland te danken heeft.

Ik moge derhalve vragen aan de moeders, hier aanwezig: Spaart uw lieve kinderen voor de rampen en ellende, die de overdadige weelde op heden te aanschouwen geeft. Onthoudt, dat het spreekwoord: „Een kinderhand is gauw gevuld", tevens een waar woord is. Maar dringt hen dan niet op kostbare, dure, wereldsche vermaken, waarbij het kinderlijke ver te zoeken is. Niet, alsof we onze jeugd zouden willen onthouden die tal van geschenkjes, waarop ze vast meent te mogen rekenen, en zonder welke een bezoek van oom of tante voor haar niet de minste waarde heeft: allerminst; niet alsof we iets zouden willen ontnomen zien aan de blijde vreugde onzer lieve jeugd; o neen. Maar men geve haar de kindergenoegens, die door de kindernatuur gevraagd, en voor haar passend zijn, en dan: hoe meer blijdschap, hoe meer vreugd, hoe beter. Men make echter de kinderen niet tot modepopjes, de kinderkamer niet tot kinderboudoir. Door aan uwe kinderen te geven godsdienstige, gepaard aan eenvoudige opvoeding, door het niet leeren zich allerlei behoeften te scheppen, maar wel zich ook als kind reeds iets te kunnen ontzeggen, wat wordt begeerd, door het kind te leeren sparen, vervult gij op heerlijke wijze uwe schoone moedertaak, dwingt gij af den dank der maatschappij voor de onschatbare diensten, haar bewezen, bevordert gij tevens het waarachtig geluk van uw kind voor tijd en eeuwigheid.

Zoo mogen dan allen, die het wel meenen met hun God, hun Kerk, hun Vaderland, de handen ineenslaan om ons volk, dat zich gebonden voelt door den ongeregelden drift naar eer, naar aanzien, naar genot, weder te bevrijden, en het op te voeren tot de hoogte waarop het als Christen-volk behoort te staan; en allen mogen dan wederom bewaarheid vinden, dat de ware vrijheid, die tevens den waren vrede, de ware vreugde geeft, slechts ten deel valt aan dengene, die zich zelf te verloochenen, God te dienen weet.

De Vliegtoekomst.

Clement van Maasdijk en al zijn mede-vliegers, die hun sport met den dood hebben moeten betalen, ze zijn telkens gehuldigd als baanbrekende kampioenen, in plaats van roemzuchtige waaghalzen.

Men heeft ze als pioniers te beschouwen, want in de vliegsport ligt een nog onberekenbare toekomst.

In de *Tit Bits* lazen wij onlangs een enquête over deze vraag naar de toekomst der vliegmachine. En het meerendeel der vakmannen meent, dat in de komende jaren het practisch nut daarvan op ondubbelzinnige wijze zal blijken.

Want ook in Engeland heeft men na den dood van den vlieger Rolls, dezelfde vraag gesteld als na het zoo aangrijpend ongeluk van onzen landgenoot Van Maasdijk: Is het vliegen al deze kostbare offers wel waard?

De eerste, die de vraag in toestemmenden zin beantwoordt, is een militaire specialiteit, de Engelsche generaal Sir Ian Hamilton:

„De tijd is aanstaande, dat Engeland naast zijn opperheerschappij ter zee, nog naar iets anders zal hebben om te kijken. Het zal op een gelijke hoogte moeten staan als zijn naburen in zake de oorlogvoering in de lucht, want er is geen twijfel aan, of de æroplane zal een ingrijpende wijziging brengen in de taktiek van den oorlog."

De meest andere antwoorden beschouwen het vliegtuig eveneens van dit standpunt: zijn nut in een aanstaanden oorlog. Zoo beantwoordt Curtiss, de winner van den Gordon Bennet Cup, deze vraag als volgt:

„Een dozijn æroplanes, vrijwel gelijk aan de tegenwoordige machines, zouden in staat zijn een vloot van slagschepen te vernietigen, die duizendmaal hun waarde vertegenwoordigde, om niet te spreken van de schade die men een vesting of zeehaven zou kunnen berokkenen, door een schip, dat in staat was deze vliegmachines op te laten. Maritieme specialiteiten geven toe, dat het onmogelijk is met een projectiel een æroplane te treffen, die met een snelheid vliegt van tachtig kilometer. Daarentegen zijn er tal van manieren, waarmee een æroplane met springstoffen de zwakke deelen van een oorlogsschip kunnen treffen."

De meening van den bekenden vlieger Paulhan komt hierop neer:

„In de meest practische beteekenis zal de vliegmachine haar nuttige eigenschappen aan de wereld toonen. Ik geloof echter niet, dat zij ooit de spoortreinen zal vervangen, evenmin als de automobielen het spoorwezen concurrentie hebben aangedaan. In verband met zijn oorlogs-utiliteit heeft nu reeds de æroplane door zijn lange vluchten bewezen, van onberekenbaar nut te zijn voor verkenningen."

De bekende Amerikaansche vlieger capt. T. S. Baldwin — die, tusschen twee haakjes, bezig is in zijn land stemming te maken voor een vlucht van New-York naar Londen in twee etmalen, en met mede nemen van passagiers en „mails — deze optimist ziet in de toekomst de onmogelijkheid niet in, geregelde postdiensten te openen, die vliegende met een snelheid van 160 kilometer per uur de internationale brievenmails zouden overbrengen. Hoe grooter en zwaarder een vliegmachine, des te veiliger zal het gaan. Op een kleinen æroplane met één motor is men afhankelijk van zijn machine; op een grooter vliegtoestel kan men een onbeperkt aantal motoren meenemen, zoodat men niet meer afhankelijk is van de weigering van één."

Een andere bekende Amerikaansche aviateur Orville Wright is wat minder optimist.

„Er zullen slechts weinig jaren noodig zijn of men zal in staat zijn, mails af te leveren op anders bijna onbereikbare plaatsen. Ook meen ik, dat de aeroplane in sommige gevallen extra-treinen zal kunnen vervangen, omdat hij dit voordeel heeft, altijd over een vrijen weg te kunnen beschikken, terwijl hij steeds voor het gebruik gereed staat".

Doch hij gaat niet zoover als zijn vorige landgenoot, waar hij opmerkt:

„Ik geloof echter niet, dat de aeroplane ooit de spoortreinen of stoombooten zal vervangen voor vrachtdiensten."

Emille Dubonnet, de Franschman, die onlangs den prijs won voor de beste vlucht over Parijs, gelooft zeer stellig in de groote toekomst van zijn luchtvoertuig.

„Ik ben er van overtuigd, dat de dag aanstaande is, dat een aeroplane door de lucht zal vliegen gedurende een aantal ononderbroken uren met een snelheid van 150 kilometer per uur, met medeneming van een passagier. Welk een toekomst dan voor menschen, die haast hebben, en lange afstanden willen afleggen in een korten tijd!"

Minder optimist zijn twee andere Franschen. De een is Hubert Latham, die het vliegen uitsluitend wil beschouwen als sport.

„Zooals de aeroplane heden ten dage is, mag men er geen practische waarde aan hechten. Ik beschouw het vliegen louter als sport, en dan is het minder gevaarlijk dan autorennen, en geen andere sport bestaat er voor mij die het vliegen nabij komt!"

De ander is Ernest Archdeacon, de bekende schenker van royale prijzen en daardoor een van de grootste promotors van de vliegerij.

„Op het oogenblik beschouw ik den aeroplane nog niet als een practische uitvinding, in weerwil van de buitengewone proeven van vliegkunst van zoovele vliegmenschen. De moeilijkheden om een geschikte plaats van vertrek, en na het volbrengen van de vlucht, een geschikte plaats van nederdaling te vinden, zijn op het oogenblik de grootste bezwaren voor den aviateur. In verband hiermede geloof ik in de beperkte bruikbaarheid van vliegmachines in den oorlog, doch vooreerst nog niet in eenigen anderen waarlijk practischen zin."

KATHOLIEKE LIEFDEZUSTERS.

In *America*, het zeer aanbevelenswaardig weekorgaan, dat gelijk men weet door paters Jesuïeten wordt geredigeerd en een uitnemend overzicht biedt van al wat er belangrijks in de wereld gebeurt, vinden we een merkwaardig getuigenis afgedrukt omtrent de waarde der katholieke ziekenverpleging. Het is afkomstig van een Joodschen arts, dr. Emil G. Hirsch, die een artikel schreef in het *Quarterly Bulletin of the Illinois Bord of Charities* en daarin klaagt over de moeilijkheden, die er bestaan om geschikte verplegers en verpleegsters te vinden, over de „onkunde en de daaruit volgende onbeschaamdheid van hen aan wie de zorg voor ongelukkigen is toevertrouwd."

Daarbij nu vindt hij gelegenheid een vergelijking te maken tusschen de toestanden in wereldlijke instellingen en die door katholieke religieusen worden geleid, een vergelijking, die vooral gelezen moet worden door hen, die zich laten wijsmaken dat de laatste toch eigenlijk minderwaardig zijn.

Dr. Hirsch dan schrijft:

„Katholieke hospitalen hebben nimmer moeilijkheid met de aanvulling van de rijen mannen en vrouwen die geroepen zijn om de zieken te dienen of zwakzinnigen te bewaken. Godsdienstige wijding, de zelfvoldoening (gratification) die voortkomt uit het zoete besef dat men „des Meesters werk" doet, geeft, om den last op te nemen van deze taak, een kracht, als geldelijke vergoeding nooit kan verwekken. Het bewustzijn dat zij geroepen zijn, dat hun roeping een heilige is, dat de doornen kroon, die thans hun deel is, zal worden vervangen door een diadeem van glorie hiernamaals, vergezelt de Zusters van Liefde bij hun werk van barmhartigheid. Het staalt haar om pest en verschrikking zonder vrees te gemoet te treden.

„Het verheft haar boven de kleine moeilijkheden der dagelijksche routine. Het doet haar vergeten de gevaren en de eentonigheid der omgeving. Het brengt een glimlach op haar lippen, zelfs wanneer krankzinnigen rondom haar razen en haar lichaam folteren en haar zenuwen tergen tot bezwijkens toe. Zij zullen haar post niet verlaten, hoe onaangenaam en weerzinwekkend haar taak ook is. Elke Zuster heeft zichzelven aan dit leven gewijd en zoolang zij leeft volgt zij haar roeping."

ONDERHOUDEND ALLERLEI

Andersom.

Kapitein tot zijn oppasser: „Wat zie j'er nog slaperig uit Jansen...... Zwaar gedroomd?"

Jansen: „Dat raai u net kaptein......"

Kapitein: „Waarover......?"

Jansen: „Hihi...... kaptein...... 'k ben morgen jarig, en nou hé 'k gedroomd, dat 'k van u een kistje sigaren en van mevrouw een pond tabak kreeg......"

Kapitein: „Och Jansen, dat zeg 'k je, droomen moet je altijd andersom uitleggen......"

Jansen: „Dat 's mij krek eender kaptein, dan krij'k van u 't pond tabak en van mevrouw 't kistje sigaren......

Gegoten huizen.

Zooals men weet — aldus lezen we in de October-aflevering Tijdschr. Mij. v. Nijverheid — berust het nieuwe systeem op het maken van een gietvorm van een huis en het volgieten met een soort vloeibaar cement. De wijze, waarop die vloeibaarheid wordt verkregen, is het geheim van Edison.

In vier dagen kunnen de gietvormen van gegoten ijzer worden gemaakt. Het gieten zelf duurt slechts 6 uren. Daarna moet alles 6 dagen blijven staan om te verharden en het afnemen der gietvormen duurt dan andermaal 4 dagen, zoodat een compleet stel gietvormen dus ongeveer 20 maal per jaar kan worden gebruikt. Met één stel kunnen dus per jaar 20 huizen gebouwd worden.

Goedkoop zijn de gietvormen direct niet: 25000 dollars, terwijl voor bijkomende machinerieën nog 15000 dollars moeten worden gereekend. Maar met die vormen kan men dan ook een onbeperkt aantal huizen maken: een huis met een groote zitkamer, twee groote en twee kleine slaapkamers, keuken, ruimen kelder en badkamer, zal met inbegrip van de rente van den grond niet meer dan 1200 dollars behoeven te kosten.

Leer om Leer.

In een coupé „rooken" zat een heer geweldig te dampen. Zoodra er nu een dame binnenkwam, maakte deze de opmerking: „Indien u een „heer"," was, zou u uw sigaar wegleggen." „Ja, maar indien u een „dame" was, zou u hier niet komen zitten."

Een oogenblik later viel de vrouwelijke reiziger uit: „Als u mijn echtgenoot was, zou ik u gaarne vergif willen ingeven." „Wel mevrouw, antwoordde de heer bij de hand, terwijl hij nog een flinke trek aan zijn sigaar deed, indien u mijn vrouw was, zou ik maar al te graag dat vergif innemen."

Logisch

Mama. — „Willem, Willem, wat zit je broek vol modder!"

Willem. — „Ja ma, ik ben gevallen en had geen tijd om de broek vóór dien tijd uit te trekken."

Een advertentie.

„Mijn zoon Gerrit", aldus adverteerde een leidekker in de dagbladen, „vond bij een val van den kerktoren den dood. Wie de hoogte van den toren kent, kan de diepte mijner smart begrijpen."

De beste Oogendokter.

De liefde is blind, zegt men. — Nu, de beste oogendokter is het huwelijk.

Roosevelt en St. Petrus.

Om de arrogantie van Theodoor Roosevelt te teekenen, verhalen zijn landgenooten het volgende, ironisch vertelseltje.

St. Petrus bevond zich eens aan de poort van het Paradijs, toen hij hoorde kloppen.

—Wie is er?

—George Washington.

—Welke zijn uwe verdiensten? — vroeg de hemel-portier, die in de geschiedenis niet erg sterk is.

—Ik ben de vader van mijn land; schudde het Engelsche juk af en grondvestte de Amerikaansche republieken. Ik ben de eerste geweest in den vrede de eerste in den oorlog en de eerste in de hart mijner landgenooten.

—Vooruit dan maar!

Weer werd er geklopt. Het was Abraham Lincoln, die zich aldus uitdrukte:

—Ik ben President der Vereenigde staten geweest: heb de Unie gered, de slaven vrijgemaakt en ben gestorven als martelaar der vrijheid.

— Goed, goed, vooruit!

Daan klonk op de poort een krachtige vuistslag.

- Wie zijt ge?
- Theodoor Roosevelt.
- En wat heeft mijnheer gedaan?
- Ga heen man, schiet op en zeg den Almachtige dat Theodoor Roosevelt er is.

Amerikaansch.

„Vox Medicorum" schrijft:

1o. George Kelly, onder behandeling in een hospitaal in Washington, werd medegedeeld dat er een kans bestond om hem in 't leven te houden, door in de plaats van z'n zieke knie, de knie te plaatsen van een overledene.

2o. Kelly stemt toe en een gedeelte van het kniegwricht van Hans Albrecht (die juist in een aangrenzende kamer gestorven was) wordt in het been gezet, een operatie nooit in Amerika vertoond.

3o. En nu vervolgt de familie van Albrecht den herstelden Kelly en wil dat stuk been terug hebben, of zoo de rechtbank beslist dat Kelly het mag houden, zoo wenschte zij een jaarlijksche rente daarvoor betaald te zien.

Het hooggerechtshof van Washington heeft weldra uitspraak te doen in bovenstaand geval. Een doode (natuurlijk vertegenwoordigd door zijn wettige erven) stelt een vervolging in tot terugbekoming van 'n gedeelte van z'n been. Beide beenen zullen in de gerechtszaal als corpora delicti present zijn, het eene been opgegraven en van des dooden heup geschroefd; het andere been aan het lichaam van een der aangeklaagden: George Kelly. Nog is aangeklaagd de dokter, die er in geslaagd was een gedeelte van een lijk te transplanteeren in 'n levend mensch en dat met succes.

George Kelly, een werkman van Washington, werd gebracht in het Georgetown Universiteits Hospitaal met een bijzondere en ongeneeslijke aandoening der knie. De man was een volmaakt exemplaar van gezondheid in merg en been, except het linker kniegewricht. Het was een dier gevallen, die den arts doen morren tegen de natuur.

Dr. George Tully Vaughan wist, dat de heelkunde absoluut leerde: dat been moet afgezet worden, maar de patiënt was zulk een voorbeeld van gezondheid overigens, dat de dokter er tegen rebelleerde. In hetzelfde hospitaal lag een man op sterven met volmaakt goede knieën. Als die man sterft, zoo redeneerde dr. Vaughan, heeft hij z'n knieën niet meer noodig, en als ik nu de knie van dien man in Kelly's been kon brengen, dan waren we klaar.

Het was daarom, dat dr. Vaughan de operatie van dag tot dag uitstelde, totdat op 't laatst de zieke man Albrecht op sterven lag. Nauwelijks had Albrecht z'n laatsten adem uitgeblazen of hij werd in de operatiezaal gebracht, weldra gevolgd door Kelly die geëtheriseerd en voor de operatie geprepareerd werd. Het kniegewricht van den pas overledene werd nu netjes er uitgenomen, terwijl een gelijksoortige operatie plaats vond bij Kelly.

Daarna werd na vooraf beraamd plan de nieuwe (geborgde) knie ingezet. Een V-vormige sectie der tibia, 5 c.M. lang en een V-vormig gedeelte der fibula, omtrent 4 c.M. lang, werden van Albrecht's knie genomen en in Kelly's been gelascht, de beenderen met zilverdraad bevestigd en alle weefsel, spier en zenuw in positie gebracht.

Nu was de hoop dat de beenderen zouden samengroeien, de spieren en vezels sterk zouden worden en de man in staat zou zijn, al ware het dan ook met 'n stijve knie, maar toch altijd beter dan een houten been, door 't leven te sjouwen.

Van 't begin af begon de natuur haar werk van heeling en 't ziet er naar uit alsof de man eerstdags in staat zal zijn op z'n geborgde knie te kunnen steunen.

Zoo schijnt het dat de wetenschap zelfs het „dood hout", de onnutte stijlen van 't lichaam, nog kan bezigen, nadat de machine heeft opgehouden te werken en leven en gezondheid daarmee te brengen in levende medemenschen.

Maar waarom nu een gerechtszaak? Ja, daar moet men voor in Amerika zijn. Als de doode man geen toestemming heeft gegeven, dan kunnen de erfgenamen schadevergoeding en huur eischen. De advocaat heeft dat geëischt, en ingeval de rechtbank oordeelt, dat zulks niet kan toegestaan worden, wil hij de knie terug hebben.

De Joodsche dokter gaat zelfs verder en meent dat de groote ervaring aldus verkregen opweegt tegen eenig gemis aan theoretische kennis, want „ervaring is niet enkel de toetssteen, maar ook de moeder der theorie..."

Men ziet: het woord van den joodschen geneesheer is ook nog wel voor sommigen onder ons de overdenking waard.

Het Centrum.

Brief uit den „Far, Wild West".

(Van onzen vasten medewerker.)

Koninginnefeest in den „Far West."

San Francisco, 1 Sept. '10.

De verjaardag van de zoo geliefde vorstinne van ons zoo verwijderd Patria ging gisteren voor de overtalrijke in dezen pas herbouwden Metropolis van den „Golden West" wonende landgenooten geenszins onbemerkt voorbij Immers het volijverige bestuur van de alhier sedert slechts korten tijd bestaande doch bereids zoo bijzonder bloeiende, (in mijn vorig artikel in dit veelgelezen blad besproken,) „Holland Society of California" had voor deze gelegenheid een feestavond georganiseerd in haar fraai vereenigingsgebouw.

Zeer vele leden waren opgekomen en ongetwijfeld zal hun deze viering van den geboortedag van de door hen allen zoo beminde Koninginne nog langen tijd in de aangenaamste herinnering bijblijven.

Nadat de zoo hoogstbekwame, zeer sympathieke Nederlandsche Consul, de heer Geo J. G. Marsily, de feestvergadering met eene korte doch kernachtige, echt vaderlandsche toespraak geopend had, volgden der gelijke toespraken van de zoo populairen voorzitter der jeugdige vereeniging, den heer E. J. F. van Hanswijk Pennink, lid der firma De Fremery & Co., importeurs alhier, en van eenige andere Hollanders, wier hart nog immer warm voor het zoo geliefde Oranjehuis kloppen blijft, zelfs nu zij zich bereids tal van jaren in den verren, verren vreemde, en namelijk wel in dezen „Far, Wild West", bevinden.

Deze luid toegejuichte speeches werden gevolgd door het Nederlandsche Volkslied en van vele andere echt vaderlandsche liederen, begeleid op de piano, waarna alle feestgenooten aanzaten aan een schitterenden feestmaaltijd, welken alle eer werd aangedaan en gedurende welken vele toosten op Koningin en Vaderland geslagen werden.

Voorzeker is het wel gansch overbodig te vermelden, dat — zoowel gedurende dezen maaltijd als den geheelen avond — de aangenaamste, echt Hollandsch-joviale, toon heerschte en dat de geestdrift ten top steeg, toen — tegen het einde van het festijn — aan de koninklijke jubilaresse een telegram van gelukwensching verzonden werd.

Alvorens te besluiten, past het ons ongetwijfeld, een woord van hulde te brengen aan het zoo kranige bestuur van de „Holland Society of California", bestaande uit de heeren: E. J. F. van Hanswijk Pennink, voorzitter; Jhr. A. van Reigersberg Versluys, secretaris; Geo Crans, penningmeester; J. de Jong en P. M. J. M. van der Kun, commissarissen. Aan *hun* initiatief toch, is het te danken, dat den Hollanders alhier op den verjaardag hunner beminde Koningin een zeer genoeglijk feest konden vieren. Voorzeker werken dergelijke vieringen er veel toe bij om niet alleen de vaderlandsliefde en de aanhankelijkheid van ons zoo geliefd vorstenhuis steeds aan te wakkeren, doch ook om den onderlingen band tusschen de „natives" van het kleine, doch wakkere land aan het zoo verre Noordzeestrand, ons zoo dierbaar Nederland, meer en meer te versterken.

K. A. Mühlenfeld.

Nieuwsberichten.

Curaçao.

Kerkelijke Berichten.

De Eerw. Soeur Maria Michaela, Ramona Antonia Cabral zal Dinsdag a. s. het zeldzame voorrecht genieten haar gouden professiefeest te vieren.

7 Juli 1837 op Sto. Domingo geboren is de Eerw Madre Michaela reeds meer dan 50 jaar op Curaçao, eerst verbonden aan het Pensionaat „Welgelegen" en later aan het St. Martinusgesticht, waar zij thans een welverdiende rust geniet.

Dienzelfden dag, 4 October, wordt er nog een tweede jubilé gevierd in het St. Martinusgesticht, namelijk het zilveren professiefeest van de Eerw. Soeur Maria Getulia.

Soeur Getulia, Johanna Maria Verreysen (van Tilburg) was werkzaam in verschillende scholen der Missie, maar is vooral bekend op Kralendijk van Bonaire.

Onze hartelijke gelukwenschen aan beide feestvierende Zusters.

Hr. Ms. Utrecht.

is Donderdagmiddag in onze haven teruggekeerd.

Koloniale Raad.

Zonder discussie, noch hoofdelijke stemming werden Woensdagavond de ontwerp-verordening houdende herziening der bepalingen omtrent de kiesgerechtigheid voor de Kamers van Koophandel en Nijverheid, en de ontwerp-verordening ter uitvoering der Curaçaosche Mijnwet aangenomen.

Orkaan.

De waarnemer van het Metereologisch Observatie-instituut, de Heer J. J. Jonckheer was zoo beleefd ons Zondagavond omstreeks 7 uur te laten waarschuwen, dat er telegrafisch bericht was ontvangen van het op handen zijn van een orkaan in de buurt van Barbados met richting West. Gelukkig bleef het hier, omstreeks half elf, bij een plotselingen slagregen. Ook de *Caracas* heeft, Goddank, niet van den orkaan te lijden gehad. Een draadlooze verbinding liet weten: Alles wel aan boord."

Officieele Berichten.

Op vriendelijk verzoek van velen onzer trouwe lezers zullen wij voortaan ook de officieele berichten uit *De Curaçaosche Courant* publiceeren.

Blijkens ontvangen kennisgeving van Zijne Excellentie den Minister van Koloniën, is aan den heer B. Bordes, kommies eerste klasse der belastingen op Curaçao, thans met verlof in Nederland, tot verder herstel van gezondheid, zes maanden verlofsverlenging verleend.

Aan den marechaussee 2de klasse C. P. Brouwer, is tot herstel van gezondheid, veertien dagen verlof verleend.

Het door den Gezaghebber van Aruba aan den marechaussee 2de klasse I. A. Hollander tot herstel van gezondheid, verleend verlof, is met eene maand verlengd.

De heeren K. Tol, en A. G. de Witt, zijn met ingang van den dag van hun vertrek uit de kolonie, vermoedelijk den 9den October a. s., eervol ontheven van de verdere waarneming der betrekkingen van respectievelijk Verificateur der invoerrechten en accijnzen en kommies-verificateur der belastingen op Curaçao; en de heeren C. H. Jonckheer Wz., geplaatst ter Administratie van financiën op Curaçao, en N. van Meeteren Jr., Griffier enz. op Bonaire, tijd. kommies 1ste klasse der belastingen op Curaçao, zijn benoemd in de plaats van de heeren Tol en de Witt.

Benoemd zijn:

de kommies der 2de klasse bij de belastingen op Curaçao F. E. de Jongh, tot kommies der 1ste klasse bij de belastingen op Bonaire; H. van Noord tot deurwaarder bij het kantongerecht, cipier en deurwaarder der belastingen op Bonaire, tevens belast met het rondbrengen der belastingrekeningen; en N. V. van Meeteren tot kommies der 2de klasse bij de belastingen op Curaçao.

Aan den assistent-torenwachter op Klein-Curaçao J. L. Jacobs is wegens familieaangelegenheden, met ingang van 18 October a. s., vijftien dagen verlof verleend.

Brusselsche Tentoonstelling.

Met genoegen vernemen wij, dat aan de inzendingen der Kolonie Curaçao vele bekroningen zijn toegekend.

De volledige lijst hopen wij spoedig bekend te kunnen maken.

Het Kanaal van Panama.

Aan den kant van den Atlantischen Oceaan, is Zaterdag 20 Augustus een stuk van bijna 10 K. M. van het nieuwe Panama-kanaal voor de scheepvaart geopend.

Ratten en Muizen.

Gedurende de laatste 8 dagen werden in het fiscalaat aangebracht en door middel van petroleum verdelgd

124 ratten
146 muizen.

Misschien ook voor Curaçao van belang.

(Aan de Nederlandsche Bladen ingezonden door de Nederlandsche Kamer van Koophandel in Amerika te New-York).

De aandacht der Kamer wordt gevestigd op de vele zendingen lijfgoederen en andere persoonlijke effecten, huishoudgoederen en dergelijke, welke jaarlijks in New-York van uit Nederland ontvangen worden, en welke, wegens nonbetaling der daarop verschuldigde rechten, door de douane later op publieke veiling verkocht worden ter dekking der daarop gevallen onkosten.

Dit geeft ons aanleiding onze landgenooten in het moederland, die familieleden of vrienden in de Vereenigde Staten hebben, eenigszins nader bekend te maken met de bepalingen die geldende zijn omtrent het toelaten van dergelijke goederen en vestigen wij de aandacht op het volgende:

Lijfgoederen en andere persoonlijke bezittingen, die gewoonlijk als bagage medegenomen worden, kunnen naar Amerika vertrokken personen binnen een tijdperk van 3 à 6 maanden na aankomst alhier nagezonden en alsdan toegelaten worden zonder betaling van inkomende rechten Goederen na zulk tijdperk verzonden, worden echter behandeld als koopmansgoederen en betalen het volle tarief, onverschillig of de kleederen gedragen zijn of niet en worden doorgaans getaxeerd op de volle waarde die zij zouden bezitten wanneer zij nieuw zijn. Het zal in Nederland ongetwijfeld algemeen bekend zijn dat het tarief van inkomende rechten in de Vereenigde Staten zeer hoog is en dat een rechtenheffing van 50 à 60 pct. geen zeldzaamheid is. Indien bij deze belasting nog gevoegd worden de bijkomende kosten, als $ 3 per zending voor de inklaring, opslag en transportkosten, dan zal het duidelijk zijn dat ontvangers hier dikwijls er de voorkeur aan geven de goederen maar in het bezit te laten van de douane, dan daarvoor een som uit te leggen die in hunne meening de werkelijke waarde aanzienlijk overschrijdt.

In verband met het bovenstaande geeft onze Kamer derhalve aan familieleden en vrienden van naar Amerika vertrokken personen in overweging dergelijke zendingen achterwege te laten, tenzij eerst met den in Amerika vertoevenden persoon daaromtrent gecorrespondeerd is. In ieder geval wordt aanbevolen een compleete lijst op te maken van de zich in den koffer of kist bevindende artikelen, met opgave van de waarde van elk artikel afzonderlijk, en dergelijke lijst met de verschepingsdocumenten aan den geadresseerde in te zenden. Ook verdient het aanbeveling dergelijke lijst vóór verzending aan den Amerikaanschen Consul te Amsterdam of Rotterdam voor te leggen en zal deze den afzender alsdan kunnen mededeelen welke inkomende rechten daarvoor geheven zullen worden.

Wij maken voorts van deze gelegenheid gebruik den handel in Nederland opmerkzaam te maken op de noodzakelijkheid van prompte afzending van verschepingsdocumenten van zendingen van koopmansgoederen met New-York als bestemming. Het is opmerkelijk dat het juist de zendingen van Nederland zijn waarbij het vaakste voorkomt, dat de documenten niet op tijd arriveeren, en meenen wij dit te moeten wijten aan het feit dat de handel niet genoeg in aanmerking neemt dat de dienst der Holland–Amerika–lijn tegenwoordig aanzienlijk sneller is dan vroeger wel het geval was, en moet de grootste oplettendheid betracht worden, indien gezorgd zal worden dat de documenten tijdig arriveeren.

De aangifte tot inklaring moet geschieden binnen 48 uren na aankomst van het stoomschip en indien de aangifte alsdan nog niet heeft plaats gehad, worden de goederen door het Gouvernement in „General Order" opgeslagen, hetwelk enorme onkosten voor opslag en pakhuishuur met zich brengt.

Er dient daarom goed gelet te worden op de vertrekdagen en datum van aankomst der snelvarende Engelsche en Duitsche mailstoomers, in verband met den datum van aankomst der Hollandsche booten, welke de goederen aan boord hebben, en verdient het overweging de enveloppen der brieven welke documenten inhouden, te merken voor verzending per mailstoomer die men berekent dat deze documenten tijdig in New-York kan brengen, voor aankomst van den stoomer die de goederen brengt.

In verband hiermede wordt ook aan de Hoofdadministratie der Posterijen in overweging gegeven meerdere publicatie te geven aan de verzending der mails voor Noord-Amerika, met vermelding van den naam van den mailstoomer waarmede deze verzonden worden.

T. Greidanus,

Secretaris.

Nieuw voedingsmiddel.

Joseph Allison van het plaatsje Dallas in Texas had sedert eenigen tijd proeven genomen met de bereiding van meel uit katoenzaad. Volgens verklaring van deskundigen, in dienst van den staat Texas, moet het katoenzaad-meel veel voedzamer en ook lichter verteerbaar zijn dan tarwemeel.

In het district Dallas wordt geen zuiver tarwe-meel meer gebruikt, maar een nieuwe voedingstof, bestaande uit drie deelen katoenzaaden een deel tarwe-meel. Deze laatste bijvoeging geschiedt, wegens de te weinig samenhangende eigenschappen van het katoenzaad-meel.

Allison verklaart, dat het nieuwe voedingsmiddel voor de helft van den prijs van tarwemeel kan worden geproduceerd.

Geheim Draadloos Seinen.

De Noorsche kapitein-ter-zee Hovland heeft in de Ingenieurs– en Architectenvereeniging te Christiania een voordracht gehouden over een door hem uitgevonden stelsel van draadlooze *geheimtelegrafie*. In den zend- en in den ontvang-stroomloop worden zoogenaamde cryptografen ingeschakeld, die op hetzelfde geheimschrift zijn ingesteld. Hun taak bestaat daarin, de letters van het oorspronkelijke schrift van het telegram in andere te veranderen, die door den luchtdraad worden uitgezonden en eerst op de plaats van bestemming in de juiste letters worden teruggebracht. Bevat b v. het oorspronkelijke schrift de letter A, dan verandert de cryptograaf deze in B; 't ontvangstation vangt B; op, doch dan zorgt de op denzelfden sleutel ingestelde cryptograaf ervoor, dat niet B, doch gelijktijdig de juiste letter A in typedruk wordt weergegeven. Stations, die onbevoegd het telegram opvangen, krijgen nu slechts de uitgezonden onsamenhangende teekens. De toestellen kunnen ook in verbinding met een draadgeleiding gebruikt worden.

Een eiland verdwenen.

Uit Kingston op Jamaïca wordt gemeld, dat het grootste eiland van de groep Morant Cays, gelegen op ongeveer dertig mijlen ten oosten van Jamaïca, verdwenen is onder de oppervlakte der zee tot op een diepte van vier vadem. Het eiland werd bewoond door eenige gezinnen, die zich daar gevestigd hadden om vogeleieren in te zamelen, maar gelukkig waren allen afwezig op het oogenblik dat het zeldzame natuurverschijnsel plaats greep. Men vermoedt dat deze verdwijning veroorzaakt is geworden door een onderzeesche storing van seismischen of vulkanischen aard. Deze meening wordt nog versterkt door het feit dat de opvarenden van een der booten van de Ward–Company, tusschen New-York en Havana, een reusachtige school van doode visschen hebben waargenomen, die een oppervlakte bedekten van 500 M. lengte en 150 M. breedte.

Buitenland.

CANADA.

Het Eucharistisch Congres te Montreal.

Het Eucharistisch Congres werd Zondag 11 September gesloten met de grootste en schitterendste godsdienstige demonstratie, die men ooit in Amerika gezien heeft. Ongeveer een half millioen menschen bogen eerbiedig de knie, toen Kardinaal Vannutelli het Allerheiligste Sacrament door de straten van Montreal droeg.

Vier en half uur vóór de groote klokken der Notre-Dame verkondden dat het Allerheiligste verscheen, was de weg der processie, die met allegorische bogen overspannen en van rijke decoraties voorzien was, waarin het Roomsche goud en wit domineerde, gevuld met een processie, bestaande uit vijf en twintig duizend religieuze vereenigingen uit alle oorden der wereld, doch vooral uit de Vereenigde Staten en Canada. Bij de half miljoen inwoners van Montreal waren nog twee honderd duizend bezoekers uit andere plaatsen saamgestoomd.

De H. Mis, gecelebreerd door den beminden Kardinaal Gibbons in de St. Jacobs-Kathedraal, was een indrukwekkend preludium tot de processie van 's middags. Half één stelde de stoet zich in beweging van uit de Notre Dame naar de Mount Royal, waar daags te voren de groote openlucht H. Mis gecelebreerd was.

Voorop gingen de wereldlijke-organizaties. Toen er enkele honderden gepasseerd waren met haar zijden banieren, terwijl de officieren met goud bestikte fluweelen kragen over de schouders droegen, begon men naar de meer schitterende pracht der kerkelijke te verlangen: Met moeite kon het eskadron bereden politie en de brigade der brandweer de menigte die langs den weg stond opgepropt, tegen houden.

De companie der pauselijke zouaven, in hun grijs-roode uniform, gaf het eerste stukje zwierige kleurenmengeling aan het oog. „La Jeunesse catholique" zeiden de gouden letters op de eerste satijnen banier.

Daarna was 't een opeenvolging van banieren, zoover als het oog reiken kon, een eindelooze rij van mannen van elken leeftijd, loopend zes aan zes. Hier en daar stapte een priester, in witte superplu, zijn lippen bewogen tot gebed, en op verschillende afstanden mannenkoren. Een vurige priester zette het „Magnificat" in, en gebarend met zijn brevier, ontlokte hij aan de saamgedrongen menigte de bezielende toonen van het „Magnificat anima mea Domimum", terwijl hij zelf vervolgde: „Et exultavit spiritus meus in Deo Salutari meo."

Het eerste enthousiasme, dat door de menschenmassas langs den weg getoond werd, was, toen het rood, wit en blauw der vlag verscheen, aan 't hoofd der H Naam-broederschap van New-York. Achter het vaandel liepen zeven honderd helder gekleede, klaar oogige mannen van verschillende leeftijden uit New-York, die door de Canadeezen aan beide zijden met handgeklap en gejuich ontvangen werden. In hun midden waren verschillende negers, die vooral een hartelijke ontvangst hadden. Het gejuich nam nog toe, toen enkele trouwe zonen van Erin hun groene vlag verhieven en met kracht zwaaiden.

Met gelijk enthousiasme werd de Vereeniging van St. Vincentius van Paulo van Brooklijn begroet. De ridders van Columbus hadden een schitterende ovatie.

Toen er een achttien duizend burgers van de Vereenigde Staten voorbij getrokken waren, werd het internationaal karakter der processie duidelijk.

Van verre reeds begroette de menigte een groep van Caughnamga-Indianen, allen in krijgskostuum en aangevoerd door den Canadees Big John, die de onderscheiding geniet de eerste loods geweest te zijn die met een stoomboot de St. Laurensrivier is opgegaan tot aan de Lachine Rapids. Zij zwaaiden hun tomahawks (strijdbijlen) ten antwoord op de luide toejuichingen van vele vrienden; want zij wonen zeer dicht bij Montreal.

Onmiddelijk daarop volgde de draak-vlag van China, onder wier plooien drie priesters liepen uit het verre Oosten, en een dozijn Chineesche Katholieken, die te Montreal wonen.

De groote Italiaansche kolonie van Montreal, met haar rood-wit-groene vlag, toonde niet alleen haar geloof, doch ook haar trots dat de Pauselijke Legaat een Italiaan is. In de afdeeling voor buitenlandsche delegaties waren vertegenwoordigers van alle Europeesche naties en ook een deputatie uit Jeruzalem.

De bijna honderd vijftig bisschoppen, loopend in een enkele rij, vertoonden een gouden schouwspel, niet spoedig te vergeten. 't Was reeds laat in den namiddag, de stralen der ondergaande zon schoten langs die schitterende rij, die daar westwaarts heenstapte. Iedere bisschop en aartsbisschop droeg op zijn hoofd een gouden mijter, om zijn schouders een koorkap met gouden stool.

Ieder was geflankeerd door een priester in superplu of door een monnik. Deze waren de kapelaans bij de bisschoppen en hielden even een hoek der koorkap omhoog. Deze rijzende en dalende mijters en de statige gang van mannen, wier invloed in veler diocesen zoo machtig is, te midden van het stilzwijgen der toeschouwers, vormden een passend voorspel tot de aankomst van den Pauselijken Legaat.

Het 65ste regiment, bijna tot op één man katholiek, ging het Allerheiligste als een eerewacht vooraf, terwijl de scherpschutters aan beide zijden de straat afzetten.

Een rijk geborduurd baldakijn van goudlaken werd door veteranen der pauselijke zouaven boven het gebogen hoofd van den Pauselijken Legaat gedragen, die zich met kalmen tred voortbewoog, dragend, in zijne handen het Allerheiligste in een met juweelen versierde monstrans van Canadeesch zilver, een geschenk der Engelsch sprekende vrouwen van Montreal. De lippen van den Kardinaal bewogen zich in gebed, terwijl hij zich voortbewoog. Zijn hoofd was ontbloot, zijn groote rijzige gestalte in het volste en rijkste plechtgewaad. Aan beide zijden vielen bij het voorbijgaan van het Allerheiligste de Katholieken devotelijk op de knieën, terwijl de Protestanten eerbiedig hun hoofd ontblootten en velen mede knielden.

Het baldakijn werd gevolgd door Aartsbisschop Bruchesi van Montreal, achter wien Kardinaal Gibbon's ranke figuur. Zijn deken liep naast hem en hij werd gevolgd door de ietwat gebogen gestalte van Kardinaal Logue, primaat van Ierland, verder door Sr. Wilfried Laurier, Premier van Canada, vergezeld van den Secretaris van Staat, Mr. Ch. Morphy, den Minister van Marine, Mr. L. P. Brodeur, den Premier van Quebec, Sr. Lomer Gouin en den Gouverneur van Rhode Island, Pothier.

Het Fletcher's Veld op de helling van den Mont Royal was omringd door een menigte van vijftig duizend personen, toen de processie naar het hoogverheven altaar trok. Toen de Pauselijke Legaat de trappen besteeg om het Allerheiligste op het Altaar te plaatsen, weerklonk de heldere stem van Aartsbisschop Bruchesi in de woorden van een oud Fransch gebed: „Leve Jezus Christus, leve het Allerheiligste Sacrament der Eucharistie, leve de Paus, leve Canada, leven de Vereenigde Staten," en zoo verder de lijst langs van alle naties die vertegenwoordigd waren, om te sluiten met „leve Frankrijk." Bij elke fraze hield hij op en de vijftig duizend daar vóór hem donderden de fraze na. Toen zetten de reuzenkoren het „Tantum ergo" in, dat als een geluid van machtige donderslagen over de bergen rolde. Daarna hief de Legaat het Allerheiligste omhoog en zegende de eerbiedig neergeknielde menigte.

Het 21ste internationale Eucharistische Congres was gesloten.

Een terugblik erop slaand, verklaard de Kardinaal Vannutelli dat het Congres van Montreal een der grootste gebeurtenissen is der moderne tijden, niet alleen voor de Katholieke Kerk in Amerika, doch over de geheele wereld. Niet alleen de Pauselijke Legaat, maar alle vergaderde prelaten beschouwen de devotie en eerbied door 500,000 Katholieken en Protestanten voor het Allerheiligste betoond als van de grootste waarde voor de Kerk.

Algemeen geeft men toe, dat geen andere stad dan Montreal zoo eenstemmig zou hebben kunnen bijdragen tot het succes der demonstratie. Want geen groote stad van het vasteland is zoo overwegend Katholiek. De tradities van de oude Villa Marie, door de Franschen in den schaduw van den Mont Royal gesticht, zijn zoo hoog verheven, dat het verzoek voor Montreal, twee jaar geleden door Mgr. Bruchesi te Londen voorgedragen, gereedelijk erken werd.

Er is besloten het Eucharistisch Congres van 1911 te houden in Sevilla, Spanje; dat van 1913 te Weenen, 1913 te Lyon, terwijl in 1914 waarschijnlijk de Vereenigde Staten aan de beurt zullen komen.

AMERIKA.

Roosevelt's reis door de Vereenigde Staten wordt inderdaad een triomftocht. Volgens de meening van zijn aanhangers is zijn succes op deze reis grooter dan ooit. Overal wordt hij door groote menschenmassa's begroet, die hem met luide toejuichingen en uitroepen ontvangen: „Teddy moet je in 1912 weer naar het Witte Huis! Teddy wij helpen je!"

Roosevelt zelf schijnt dus wel in 1912 weer president te willen worden. En hij maakt het den kiezers naar hun zin.

Voor een gehoor van omtrent 7000 personen te Chicago, hield hij b. v. volgende toespraak: „Jongens, ik ben hier, wijl de Afrikaansche leeuwen hun plicht niet hebben willen doen. (Luid gelach.) Ik vermoed, dat Wallstreet zijn hoop had gevestihd op een rhinocero's maar ook dat was een teleurstelling. (Langdurige vroolijkheid).

„Gij kent de eerste artikelen van mijn geloofsbelijdenis — een behoorlijk bestaan voor iedereen en gerechtigheid voor allen, onverschillig of zij arm of rijk zijn.

„Ik ben sterk tegen onbetrouwbare staatslieden — vooral wanneer zij toevallig tot mijn eigen partij behooren, onbetrouwbare corporaties en openbare ambtenaren, die aan de overheersching van het gepeupel geen einde weten te maken.

„Ik ben voor absolute eerlijkheid. Ik zou niemand, onverschillig of hij arm dan wel rijk is, willen steunen, wanneer hij niet eerlijk is.

„Wanneer de rijkaard tracht zijn rijkdom te gebruiken om anderen naar den kelder te helpen, dan zal ik hem, zoo ik kan, den lust daartoe wel doen vergaan."

De veldtocht van Roosevelt begint ook voor tegenstanders interessant te worden. Hij gaat weer met krachtige woorden te keer tegen de rijke roovers, wier veldheer Cannon tijdens Roosevelt's afwezigheid onder Taft een voor hen zoo voordeeligen tariefslag leverde.

Maar Roosevelt gaat hen weder afstraffen waaruit nogmaals blijkt dat hij in 1912 weer president hoopt te worden. Te South Bend, in den staat Indiana, verklaarde hij in een redevoering, dat hij „het trustgepeupel tot rekenschap afleggen zou dwingen en de eerlijkheid zou handhaven, al moest daardoor de mooiste zaak van het land geruïneerd worden."

Zijn redevoeringen zullen wel niet overal met vreugde ontvangen worden, vooral niet aan de beurs van New-York. Want de crisis die het land in 1907 doormaakte was voor een deel te wijten aan de onbesuisde wijze waarop hij tegen de trusts optrad, en waardoor zijn trustpolitiek ten slotte toch mislukte.

Er is inderdaad veel te verbeteren in den economischen toestand van Amerika. Maar die verbetering moet niet met ruwe hand en door krachtmaatregelen geschieden, want dan is het middel erger dan de kwaal.

Roosvelt zet zijn triomftocht door het westen der Vereenigde Staten voort. Onder andere sprak hij in Cheyennea (Wyoming) waar juist een feest van cowboys werd gevierd. Roosevelt was de held van den dag en het middelpunt der feestelijkheden. Er werd een groote revue gehouden en 5000 soldaten trokken aan Roosevelt voorbij. Toen kwam er een hoogst schilderachtige vertooning: 1500 cowboys en meisjes renden in wilden galop Teddy voorbij, met hun hoeden zwaaiend en woeste kreten uitstootend. Nauwelijks waren zij verdwenen of 209 Sioux- en Shoshore-Indianen defileerden, gekleed in hun roode en zwarte oorlogsdracht, en eveneens hun oorlogskreten slakend. Ten slotte was er een Japansche delegatie, die geestdriftige „banzai's" aan hief voor Roosevelt. Deze zag dat alles glimlachend aan en hield daarna een speech, waarin hij hierinnerde aan de dagen dat hij zelf met de pioniers in het vere westen samenwerkte, om daar de beschaving binnen te brengen.

INGEZONDEN MEDEDEELINGEN.

COCKTAILS TERAPEUTICOS

Como se ha pretendido por algunos industriales recomendar el aceite de petroleo como un sustituto de aceite de hígado de bacalao, debemos advertir por el bien de los mismos enfermos, que el aceite de petroleo es una substancia mineral, que si se usa internamente es expelida íntegra por las evacuaconies intestinales, causando á la larga inflamación de las vías digestivas.

Las propiedades alimenticias y nutritivas del aceite de higado de bacalao dependen en absoluto de las grasas que entran en la composición natural del aceite. Estas grasas son digeridas y asimiladas con mucha más facilidad que las otras, debido á la presencia en el aceite de bacalao de ciertos compuestos derivados del hígado, que permiten la pronta emulsificación del aceite por los fluidos del estómago — y hacen que su absorción por la membrana mucosa se lleve á efecto con más facilidad y con más rapidéz que la de ninguna otra grasa.

Dichos preparados no contienen ninguna de las propiedades nutritivas y reconstituyentes del aceite de hígado de bacalao, porque carecen de la grasa, que en la parte del aceite que nutre y alimenta — su composición tiene mucha semejanza con la de los COCKTAILS — y su uso pue de en ocasiones causar perjuicios considerables á los enfermos por la gran cantidad de alcohol que invariablemente contienen — y otras substancias narcóticas, como el sulfato de estricnina.

Las grasas que el aceite de hígado de bacalao contiene, aparte de su poderosa facultad de nutrir, no poseen ningun valor terapéutico — y los otros elementos naturales que son parte de su composición orgánica, existen en cantidades tan infinitamente pequeñas, que es imposible que ninguno de ellos pueda ejercer en elcsistema cualquier efecto terapéutico.

Drukker:

B. L. BOGAERS.